

Omplint el buit.

Lara Díez Quintanilla.

Quan el públic entra, se'ls hi dóna els dos papers a cadascú i se'ls hi indica que han de dipositar les seves respostes en dos recipients que hi ha sobre l'escenari:

Paper 1

QUÈ RECORDES?

.....

(La resposta pot ser llegida públicament però la teva identitat quedarà completament protegida. Et recomanem respondre amb la més absoluta i profunda sinceritat.)

Paper 2

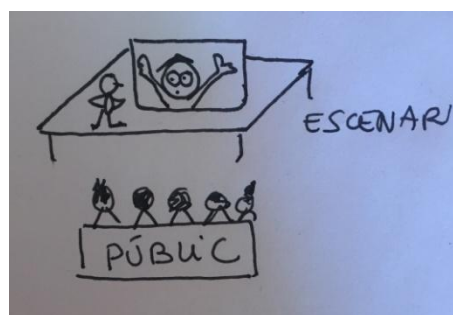
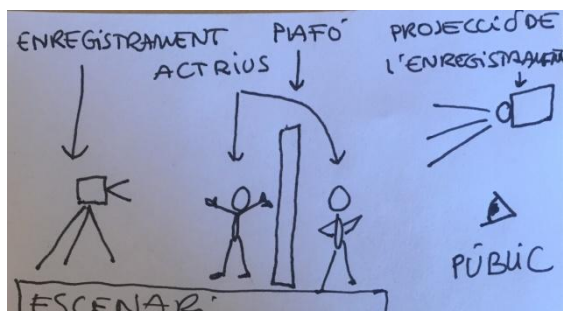
AMB QUÈ T'AGRADA OMLIR EL BUIT?

.....

(La resposta pot ser llegida públicament però la teva identitat quedarà completament protegida. Et recomanem respondre amb la més absoluta i profunda sinceritat.)

Petita consideració prèvia d'escenografia – plafó- projeccions:

A l'escenari hi ha un plafó on es projecta la imatge que s'enregistra darrere del plafó. Quan les actrius estan enregistrant-se darrere del plafó el text està de *color rosa*.

1: CARACTERÍSTIQUES DEL BUIT

Escena 1: La pregunta.

L està esperant mentre entra el públic. Apareix M de darrera del plafó.

L- Hola.

M- Hola.

L- Saps com has arribat aquí?

M- No.

L- Recordes d'on vens?

M- No.

L- Estem igual, doncs.

M- Fa molt que has arribat?

L- No molt.

M- I què has fet?

L- Esperar.

M- Esperar què?

L- Resposta.

M- A quina pregunta?

L- Què hi ha després d'aquí.

M- Aquí, on?

L- Aquí, aquí... jo només veig un aquí.

M- Que jo sàpiga, després d'aquí no hi ha res, està la mort.

L- La mort i el no- res no tenen per què ser el mateix.

M- Jo crec que sí.

L- No ho saps, no ho sabem... per no saber, no sabem ni si morirem.

M- Això sí que ho sabem segur, no?

L- Potser jo no em moro mai.

M- Això és impossible.

L- Potser tu no et mors mai. Com saps del cert que moriràs?

M- Perquè és científic.

L- La ciència sempre és reticent al 100% de fiabilitat. Potser un entre un trilió no es mor mai i aquest ets tu... t'imagines?

M- No.

L- D'acord. Mor-te.

M- Mor-te, tu!

L- No, jo vull ser l'excepció. Mor-te, tu!

M- Que acabem morint no significa que vulgui morir ara.

L- I què faràs si ja saps la resposta?

M- La meva pregunta no és "Què hi ha després d'aquí"?

L- Quina és?

M- Què fem aquí?

L- Doncs hauràs d'esperar al final, com jo.

M- Per a què?

L- Per a que et donin la resposta.

M- Qui?

L- Qui, què?

M- Qui me la donarà?

L- Ni idea. Però sabràs què fèiem aquí i jo sabre què hi ha després d'aquí.

M- Ja no hi serem aquí.

L- Sabràs què hi fèiem aquí.

M- Quan tot hagi passat no em servirà de res saber-ho. Jo vull saber què faig aquí i ara.

L- El que fem aquí i ara dependrà del que hi hagi després d'aquí.

M- No hi haurà res!

L- Aleshores, si creus que no hi haurà res, tampoc val la pena que facis res aquí i ara.

M- Per què?

L- Perquè si vas al no res quin sentit té fer res aquí?

M- Algun sentit tindrà. Ja ho descobriré. Et recomano que tu també facis alguna cosa perquè si esperes al final... et fotràs una hòstia!

L- Per fotre'm una hòstia primer hauria d'existir en un altra existència posterior a aquesta. Una vegada allà hauria de tenir: Consciència, possibilitat de recordar que abans estava aquí i capacitat d'establir una comparativa. Si tots aquests factors es compleixen, faltaria que el balanç entre l'expectativa que tenia aquí i el que m'he trobat allà sigui totalment negatiu.

Aleshores, sí, em fotré una hòstia. Però jo, si després d'aquí tinc totes aquestes capacitats em dono per satisfeta.

M- Si tinguessis raó, després de fotre't una hòstia, què faries allí?

L- Esperar resposta.

M- A quina pregunta?

L- Què hi ha després d'allà?

M- Ja m'explicaràs quina gràcia tindria aquest muntatge.

L- No sé si tenia la pretensió de fer gràcia.

Escena 2: La polleguera

M- (*Impacientant-se, aixecant-se*) Alguna cosa s'ha de poder fer mentre esperem, no?

L- Què vols fer?

M- No ho sé... que es fa aquí?

L- Jo sé el mateix que tu.

M- Què sé jo?

L- Que tenim un espai, un temps i una memòria.

M- I sabem per què?

L- No.

M- Serà per habitar-lo, no? Fins i tot m'atreviria a suposar que és per passar-lo ple a les que vindran després... si és que en venen després... si és que hi ha un després...

L- No ho sabem.

M- Sembla que la cosa a temps que estava començada.

L- Sí.

M- Llavors estem aquí per continuar alguna cosa que ja estava començada...

L- Això sembla però no ho sabem.

M- Què hi havia abans?

L- No ho sabem. Només tenim records.

M- Doncs els records ens explicaran què hem de fer.

L- Els records ens explicaran què feien abans.

M- Doncs això.... ens ensenyaran com seguir adequadament.

L- No sabem si abans habitaven adequadament... a més "adequadament" és un concepte inventat.

M- Seria fer les coses bé, correctament, com diu la norma.

L- Norma? Quina norma? Una que ens inventem ara mateix o una que s'han inventat les que hi havia abans que nosaltres?

No existien les normes abans de l'existència per molt divines que ens semblin.

M- D'acord però s'inventen o es van inventar per fer bé les coses.

L- S'inventen o es van inventar per posar ordre al caos.

M- Vols que habitem sense normes?

L- Es que les normes impedeixen fer les coses d'un altra manera. A mi em sembla que és suficient esperar amb una mirada sempre nova, sense judicis, sense límits, sense expectativa i, sobretot, sense memòria.

M- A mi em sembla que esperar així és una actitud divina, condescendent i perdona- vides que traurà de polleguera a qui sigui que se't creui pel camí.

L- Això que dius és un prejudici.

M- És una observació.

L- Que conté un prejudici de la teva percepció.

M- Ni tan sols sé què és traure de polleguera.

L- Una polleguera és la peça en la que entra i es recolza l'eix sobre el qual gira la fulla d'una porta.

M- Pensava que tenia a veure amb pollastres.

L- Altre cop un error perceptiu.

M- Tots els polls estan en una capseta i treure't de polleguera és treure't d'aquesta capseta on estàs a gust com un pollet.

L- Et sents un pollet?

M- Sí.

L- Tens por que et treguin d'aquí?

M- Sí. No vull treure a ningú de la polleguera ni que em treguin a mi.

L- És clar... si, segons tu, no hi ha res després d'aquí, millor quedar-se dins, no?

M- Sí.

L- Per tant: què fem aquí? Habitar adequadament la polleguera amb la resta de polls, sí?

M- Per mi això té més sentit que esperar al final.

L- Doncs va! Habitem adequadament! Cada vegada que algú digui "jo" picarem de mans tres vegades.

M- Per què? És una norma estúpida!

L- Totes les normes són estúpides. Quan faci molt de temps que la poses en pràctica et semblarà súper necessària.

M- És com si cada vegada que jo dic "em sembla" haguéssim de girar el cap. O ens haguéssim de tirar per terra cada vegada que una de nosaltres diu "a veure"

L- Si ho diu la normativa...

M- A tu et sembla que té algun sentit?

(L fa el gest de em sembla)

L- A mi no, però si tu has d'estar més tranquil·la.

M- He dit "et sembla" no "em sembla"! *(L fa el gest)* I no cal que ho facis.

L- Ets tu que vols que fem les coses bé, adequadament, com diu la norma...

M- Però no vull fer aquestes estupideses! Vull fer coses amb sentit.

L- No ho qüestionis.

M- Per què?

L- *(Xiuxiuejant)* T'arrisques a que els polls et treguin de la polleguera.

M- ...

L- Va que segur que si ho fem sempre així al final, si és que hi ha un final, quan morim, si és que morim, ens guanyarem el cel, si és que hi ha cel. A qui sigui que ens rebi, si és que hi ha algú que ens rep, li direm: Ho hem fet molt bé, cada vegada que entràvem hem picat tres cops de mans. Quan sentíem "em sembla" giràvem religiosament el cap i ens hem tirat sempre pel terra cada vegada que ... No tenim cap taca, guardi'ns un bon lloc a la següent fase.

L es posa a fer un ritual de normes estúpides.

Escena 3: Primera prova: LA FELICITAT.

(M mira el temps del plafó)

M- Estem perdent molt temps del que se'ns ha donat. Son moments que no tornaran mai més. Mira! Mai més! Mai més! *(Mirant els segons del temporitzador)*

L- Què vols fer amb aquest temps si no saps què fem aquí?

M- Com a mínim ser felices.

L- Però això no és fer res... això és un estat.

M- És l'estat que tenen per objectiu totes les accions que fem. Siguem felices! Esperem les nostres respostes felices! Què fem aquí? Ser felices. Ens toca marxar per saber què fem després d'aquí? Marxem felices.

L- I com es fa?

M- El què?

L- Ser feliç.

M- Saltant a la vida!

L- Molt bé, com se salta!

M- No ho sé!

L- Doncs ja hem acabat.

L se'n va a esperar asseguda. M, angoixada, mira la pantalla i comença a tocar-la i a fer-hi coses. De sobte, posa la mà i apareix projectada. Se n'adonen que s'entra a la vida darrera de la pantalla. Es miren. M decideix entrar com si estigués fent una proesa. Tanca els ulls i gemega. L la mira amb curiositat i decideix entrar i posar-se a gemegar.

Entren al plafó. *El següent és la imatge projectada.*

M/L- Mmmmm

L/M- Oooohh!!!

M- Un segon més! Oh!

L- No et quedis encallada en aquest segon que en ve un altre "oh!"

L/M- Oh! Mmm!

M- Vivim el present!

L- Sh! No perdis temps! Oh!

M- Aquí i ara! Mmmm!

L- Només aquest moment! Oh! Mm!

M- No hi ha futur!

L- Mmm!

Fan una espècie de bucle de repetició. L se'n cansa, surt del plafó.

L- I així hem d'estar tota la vida?

M s'atura i surt del plafó.

M- Crec que la cosa no va per aquí...

L- I per on va?

M- Hem de trobar ocupacions que ens produeixin aquest estat d'assaborir segons que estàvem fingint.

L- Com què?

M- Si recordéssim e que hi havia abans, tindríem més pistes.

L i M miren la capsa de records.

L- Mai més sabrem si el que pensem, opinem i sentim és essencialment nostre o és una influència d'experiències passades que ens han fet pensar, opinar i sentir així.

M- Estic segura que la memòria ens ajudarà més que ens perjudicarà... i la tenim aquí, algú la ha posat aquí per nosaltres.

L- Tant de bo tinguis raó perquè una vegada consultem els records, res tornarà a ser nou. Només podrem continuar coses començades.

M- Arrisquem-nos, no tenim res a perdre.

L- Sí, perdrem la mirada nova.

M ja ha obert la capsa i llegeix els records del públic.

M- Els canelons de l'àvia.

Quan fèiem l'amor després de dinar i després, migdiada.

Donar la volta al món.

L'accident de la bicicleta amb aquell taxi.

Desitjar estar amb tu sempre.

Desitjar tenir filles.

El minut de silenci de tot l'estadi de futbol.

Somiar amb un lleó.

M ofereix la capsa de records a L.

L- El despertador sonant a les 7, 7:05 i 7:10 cada matí.

M- Això és tot el que hi havia abans.

L- No, hi havia infinites coses més... això només és una part parcial de la història.

M- Dóna igual però aquest fragment ens ensenya a fer, a actuar...

L- Ens ensenya a continuar. A repetir!

M- Doncs repetim!

MÈTODES D'OMPLIR EL BUIT

Escena 1: La repetició

L- De dilluns a divendres el despertador sona a les 07:00, 07:05 i 07:10 que m'aixeco.

M- Surto de casa, agafo el cotxe a les 07:40, carretera, cues, retencions i accidents.

L- 08:30 començo a la feina. 11h pausa per cafè i mini entrepà amb formatge.

M- 11:30 torno fins a les 14:30h que vaig a dinar.

L- Dilluns, dimecres i divendres *tupper*. Dimarts i dijous menú al restaurant del costat de la feina.

M- Faig un altre cafè a les 17:30 i surto a les 18:30.

L- Els dilluns faig les compres necessàries en relació a la casa.

M- Els dimarts i els dijous vaig al gimnàs fins a les 20:30.

L- Els dimecres quedo amb els amics de tota la vida.

M- Sopo cada dia a les 21:00.

L- Qualsevol cosa.

M- Miro un capítol d'una sèrie i vaig a dormir sobre les dotze.

L- O 01h, si he vist més d'un capítol.

M- Els divendres sempre sopo pizza i miro una pel·lícula.

L- Dissabtes m'aixeco a les 10h i frego la casa. Les activitats del cap de setmana són variables, però o bé surto de festa dissabte, o bé faig vermut diumenge.

M- Sempre dino amb la família el diumenge a les 15h.

L- I així un dia...

M- I un altre...

L- I un altre...

M- I un altre...

M surt del plafó.

L- I un altre...

M- Atura't! Surt!

L- I un altre... no puc! Estic instal·lada a la tortura de la repetició. I un altre...

M- No podem fer sempre el mateix.

L- I un altre... fer el mateix em recorda que no vull fer sempre el mateix. I un altre...

M- Para!

L- I un altre... si m'aturo, se'm llençarà a sobre tot el que he de fer. I un altre...

M- Arrisquem-nos!

M entra, agafa de la mà a L i l'atura. Les dues es queden petrificades mirant a la càmera horroritzades.

L- No pot ser! Com he arribat a aquest punt? A partir d'ara, fregaré tot i recolliré just després dels àpats, no deixaré més la casa desendregada...

M- No pot ser! He de deixar de fumar.

L- He de fer més esport.

M- M'he de cuidar més.

L- Me n'aniré a dormir abans.

M- Quedaré més amb els meus amics.

L- Gestionaré el munt de papers i les factures.

M- Faré dieta.

L- He de buscar temps per arreglar-me.

M- Vull recollir tot allò.

L- Vull fer allò més sovint.

M- Vaig dir que canviaria aquesta dinàmica.

L- Em vaig prometre estalviar.

M- Vull arreglar la casa. Vull fer obres!

L- Hauria d'estudiar això que vaig dir!

M- Vull fer biomedicina!

L- Necessito temps per fer classes de cant!

M- Vull ser una súper científica que trobi la cura contra el càncer.

L- Vull fer concerts per tot el món i guanyar un Grammy.

M- Tindrè una casa a la ciutat, un altra a la platja i un altra a la muntanya.

L- Vull tenir mínim quatre fills.

M- Seré!

L- Faré!

M- Aconseguiré!

L- Tindrè!

M- Ha passat una setmana des que vaig dir allò.

L- Ha passat un mes des que vaig dir allò.

M- Ha passat un any des que vaig dir allò...

L- Han passat deu anys i encara tinc pendent allò...

M- Ho he de fer quan tingui temps.

L- No puc passar més temps sense fer això!

M- Avui tinc el dia lliure.

L- No em dona temps a fer tot el que volia fer quan tingués un dia lliure.

M- Està tan ple que millor no faig res.

L- No faig res!

M- No he fet res!

L- No faré res!

M- No faig res!

L- Res!

M- Res!

L- Tot per fer!

M- Tot per estudiar!

L- Tot per crear!

M- Tot per endreçar!

L- Tots els somnis per complir.

M- Tots els projectes per desenvolupar.

Surten del plafó, veuen que no ha canviat res. Tot segueix igual, buit. Es miren.

L- Res, tot buit!

M- Cap sentit.

L- No funciona. Esperem.

VIATJAR

M- No! Fem un altra cosa! Segur que hi ha idees millors! *(Busca en els papers dels records)* No! Aquest no! Espera! Aquest... no! Sí! Marxem de viatge! Viatgem! Viatjar és el secret!

L- Pf...

M- Va! *(M arrossega a L a dins del plafó)*

M- Àfrica!

Les dues es mouen com si anessin de safari.

M- Mira els elefants!

L- Oh! Fes una foto!

M- Àsia!

L- Oh! Oh! Oh!! Vine així a la muralla! Senyala el buda! Així! Foto!

M- Oceania!

L- Posa't aquí corre que sembla que estiguis sola enmig d'una platja verge! Així mirant al mar! Foto! Foto!! Foto! Foto!

M- Quin filtre podem posar?

L- Juno o Nashville?

M- Envia-me-les!

(Les dues es posen a mirar el mòbil una bona estona)

M- N'hi ha moltes!

L- Les hem d'endreçar.

M- Hem de fer un àlbum.

L- Hem de quedar per mirar-les!

M- Fem un sopar per posar-les en comú.

L- Tenim molta feina per fer després del viatge.

M- Molta!

(Fora del plafó)

L- En realitat no tanta. El món ha continuat girant mentre viatjàvem. No tenim res a fer en realitat.

M- *(Recull a L fora del plafó i la porta cap a dins)* Calla! Va, vine a dinar a casa i veiem què podem fer.

L- I si ens afartem de menjar i passem de tot?

Menjar

M ho troba una idea meravellosa.

M- Sí! Sí! Sí! *(Mira a tot arreu com si hagués trobat la solució a tot)* Menjar és molt important!

L se n'adona del que li està proposant M.

M- Per què no organitzem tota la nostra vida al voltant del menjar?

L- Això ho faria tot més fàcil, sí.

M- Primer mengem i després, si queda temps, fem grans coses.

L- Sí, millor.

M- Mengem molt!

L- I menjant parlem de menjar!

M- Tot quedarà ocupat pel menjar i no caldrà pensar en res més.

M busca un paper de la memòria del públic i li ho mostra a L.

M- Mengem canelons mentre recordem totes les receptes de canelons que les nostres àvies ens han transferit.

L- Parlem de les novetats en canelons que hi ha en restaurants d'última generació.

Tornen al plafó

M- De bolets, vegetals...

L- de peix...

(Les dues arrufen el nas)

M- Ai... No m'agraden les modernitats quan parlem de canalons.

L- A mi tampoc!

(Riures, segueixen menjant)

M- Com fas la beixamel?

L- Amb ceba.

M- Nou moscada?

L- Llet sencera?

M- Semi?

L- De soja?

M- Sense lactosa?

L- Freda?

M- Remenada a mà?

L- Mesurant la farina o a ull?

M- Túrmix?

L- Què bons que estaven... els hi poso un nou i mig!

L- Mentida, com els de l'àvia cap.

M- No has pogut valorar si t'agraden! Ens hem passat tot el dinar parlant de tots els canelons que hem menjat al llarg de la vida!

L- He quedat tant tipa!

M- Estic pleníssima!

L- No puc més!

M- Quina manera de menjar.

L- Ai! No puc veure més menjar!

M- Estem plenes de menjar!

L- Tot és ple de menjar.

M- Encara falten les postres.

L- Ui, no! Jo no puc!

M- Jo tampoc!

L- Sí, dona, tu, sí! Que estàs súper prima!

M- Ja, però es que no puc, menja tu, dona!

L- No, no... No m'ho puc permetre.

M- Què dius!! Si estàs súper prima! Menja, dona!

L- Menja tu!

M- No! Menja tu!

L- No, menja tu que tens aquesta constitució que pots fotre't fins al cul sense que hi hagi cap conseqüència.

M- Menja tu que ets tan moguda i tens tant estrès que cremes tot el que menges!

L- És mentida que estic prima per estrès. Estic prima perquè m'he sotmès a dietes estrictes en les que quan estàs en aquell moment de gana màxima i

voraç només et pots menjar 100 grams d'una trista verdura bullida quan el que més et vindria de gust és un pollastre farcit de patates i salsa acompanyat d'un quilo de pa rústic. Ja m'he acostumat a la sensació de tristesa i mal humor de la gana.

M- Per què no em deies que estaves a dieta? (*Assenyalant el plafó*)

L- Perquè dir que "estic a dieta" obre una porta, per la qual entren totes les ex-grasses que han passat pel mateix calvari que volen comentar i explicar el seu procés i convertir el dinar o la conversa en una espècie de Gordes anònimes, la mateixa porta per la qual entren totes les que saben mantenir una dieta equilibrada i et parlen amb condescendència i pena per necessitar ajuda per no fotre't com un toixó i perquè també, obre la porta a totes aquelles persones que veuen que estàs, després de tot, prima i consideren que estàs boja o tens manies per voler continuar amb la dieta.

L'estrès i la constitució tanquen totes les portes. (*L va al plafó i molt a prop de la càmera diu*) "Estrès, mira, no he pogut fer res més. Sóc nerviosa i tinc la constitució així" (*surt del plafó*) I ho diré mentre bereno una trista poma. La fruita que fa més mandra del món.

M- Sí. Fa molta mandra. Doncs jo no menteixo quan dic que tinc aquesta constitució. Mai he tingut gana. Molts menjars em senten malament, o em fan intoleràncies, o em fan simplement angúnia. Ningú acostuma a dir-li a un altre "què gras estàs! Desbordes greix! Talla't una mica menjant" Però ningú té cap problema en dir-me a mi "estàs molt prima! Estàs als ossos! Menja una mica que estàs sequíssima.". Jo no li he tret a ningú menjar del davant perquè no s'engreixi més. En canvi, he hagut de suportar durant tota la meua vida que TOTHOM em convidi i em forci a omplir-me de pastissos, arrebossats, begudes isotòniques, lllaminadures! Pobra de mi que no m'ho mengi o que digui que se'm posa malament... Aleshores m'he d'empassar tots els judicis i els comentaris que tinc un problema mentre masteguen i s'omplen una boca que ja tenien plena.

ENFADARSE

L- Això! Enfada't!

M- No! Per què?

L- Per que sí!

M- No em vull enfadar.

L- Sí, té tot el sentit del món!

M- Com?

L- Viure enfadada t'ocupa, et dóna una missió, t'omple, t'ajuda a viure i a suportar l'existència.

M- No en tinc ganes. Jo volia ser feliç.

L- Si no ens enfadem, estarem obligades a observar i pensar i adonar-nos-en que res té sentit i que això no porta enlloc! Si estem enfadades tindrem un motiu per lluitar que ens endreçarà tot. El temps passarà més de pressa i arribarem abans a la resposta.

M- Podem seguir menjant! (*Assenyala el plafó*)

L- Si tu no menges, que tot se't posa malament. (*Assenyala el plafó*)

M- Doncs seguim viatjant! O repetint o imaginant! (*Assenyala el plafó*)

L- Imaginant!!!!

M- Sí! Imaginant!

L col·loca a M a dins del plafó.

Discutir

L- Imagina't que tots aquells són taxistes dels que passen enganxats a tu quan vas en bicicleta.

M- No m'hi facis pensar! Sembla que ho facin a propòsit!!

L- Ho fan a propòsit! Per espantar-te! Perquè no vagis més pel seu carril.

M- Doncs és molt cruel! Si no hi ha carril bici a tot arreu i està prohibit anar per l'acera, què voleu que fem, eh? Clar, com que vosaltres sou un cotxe i teniu totes les de guanyar us és igual tot, eh? Tot!!??

L- Ara són el servei tècnic!

M- Els del servei tècnic? Què vol dir que només pel desplaçament a casa meva em cobreu 80 euros?! D'on veniu?

L- Ara són de la companyia telefònica:

M- Aneu a cagar! Estic pagant una pasta i cada mes em trobo sorpreses en la factura! Doneu-me de baixa de serveis que no he demanat.

L- Lo siento mucho, se han activado automáticamente...

M- Démelos de baja.

L- És *flipant*! De què va la gent? Així en general. Mira'ls! De què van? Per què et miren? De què riuen?

M- Em passo hores de la meua vida intentant fer les coses bé, treballant el millor que sé, conduint el millor que sé, cuidant als meus el millor que sé, no m'ho mereixo!

L- Això, queixa't! Queixa't! Abraça la queixa!

M- Desvergonyits! Imbècils! Cabrons!! *Capullos*, merdosos, estúpids! Desgraciats, mal nascuts, energúmens. (*Fora de plafó*) M'has fet enfadar, hòstia!

L- T'has enfadat perquè has volgut! Podries anar en bicicleta (*assenyalant plafó*) sense enfadar-te!

M- No, és culpa teua! No trobem resposta per culpa teua!

L- No faig res contra tu. No és personal. Jo no sóc la culpable que la vida no sigui la idea que tu tenies de felicitat! Jo no sóc la culpable que el temps passi i no perdoni!!!!

M- Saps que et dic? Saps que et dic?

L- Què? Què? Què?

M- Que ara veuràs què és el que hem vingut a fer aquí!

FER L'AMOR

M s'apropa de forma violenta a L, la posa darrere del plafó i li fa un petó profund. Es miren.

L- Fem-ho.

M- Fem-ho.

L- *(Fora del plafó)* Dic: Fem-ho. Perquè no tinc una paraula que m'agradi que expliqui el que es fa quan es fa això.

M- Toca-me'ls.

L- Llepa-me'!

M- Menja-me'!

L- Tinguem-lo juntes!

M- A mi m'agrada molt al matí.

L- No, al matí mai! Després de dinar... I després migdiada.

M- Quan treballem no ho podem fer al migdia.

L- Doncs, a la nit! Enmig de la nit! Quan et despertes i no saps com, però estàs fent-ho...

M- És el mateix que al matí.

L- No. No té res a veure!

M- Com t'agrada? Què t'agrada?

L- No ho sé... Deixem-nos portar...

M- Sí... Dignes-me coses!

L- Quines coses?

M- Coses...

L- Eh... No ho sé... ara...

M- Parla'm! Parla'm!!! Dignes el que sigui... Encara que m'expliquis què has fet avui! M'agrada escoltar la teva veu!!!

L- No m'agrada parlar... És l'únic moment en que no ens hem de comunicar parlant. Són els nostres cossos i la nostra pell que parla...

M- A mi m'agrada molt parlar i que em parlis!!

L- D'acord... Sí... M'agrada...

M- Així?

L- Sí.

M- Així?

L- Sí.

M- Vols més?

L- Sí.

M- Què vols?

L- Més.

M- I ara?

L- Shhh... Shhhh... Deixa fluir...

M- Fluir així?

L- Sí!

M- Com?

L- Així...

M- Més?

L- Sí...

M- Demana-m'ho!

L- Vull més!

M- Més?

L- Sí.

M- Segur?

L- Sí, vull més... shhh... deixa fluir...

M- Vols que faci una altra cosa?

L- Shh... Vull que tinguis plaer...

M- Tinc molt plaer... Em dónes molt plaer... Vull saber si tens plaer... Tens plaer?

L- Sí.

M- Molt?

L- Molt.

M- Què vols?

L- A tu.

M- Què, de mi?

L- Tot.

M- Tot?

L- Sí.

M- T'ho vull fer tot.

L- Fes-m'ho tot.

M- T'ho vull donar tot.

L- Dóna-m'ho tot.

M- Té.

L- Sí.

M- Té.

L- Sí.

M- A la una...

L- A les dues...

M- I a les tres...

(Fan un so com si volessin per l'espai i amb el moviment, arrossequen la càmera fora del plafó. Riuen)

M- Per primera vegada, aquí i allà han estat el mateix.

L- Hem tocat l'atemporalitat. La culminació del plaer toca l'atemporalitat.

M- Aquí hi ha una resposta.

L- Aquí hi ha alguna cosa que té sentit.

M- Però ja ha passat.

L- Sí... ha anat molt ràpid.

M- Per arribar a aquesta culminació juntes, hem invertit tant espai i tant temps...

L- Missatges, jocs, mirades, trucades i tanta tonteria que no ens deixava pensar ni viure.

M- Tot per aquell moment i ara ja està.

L- Ja està viscut. Ja ha passat.

M- No! Ho hem de repetir!

L- Sí!

M- En això trobarem la resposta.

L i M corren davant de la càmera (que ara està a la vista del públic) i tornen a intentar fer l'amor. No se'n surten. Alguna cosa no funciona o no els hi agrada.

NOSTÀLGIA

L- Podem repetir-ho, però com la primera...

M- Mai tornarà a ser com el principi?

L- Sempre que ho fem tindrem com a referència el principi... sempre trobarem a faltar el principi.

S'abracen davant de la càmera

M- Un dia s'acabarà i ja no m'estimaràs.

L- Impossible, ho ets tot. Tot.

M- Un dia ja no em desitjaràs com em desitges ara...

L- Sempre, sempre, sempre et desitjaré com ara.

M- Un dia serem dues desconegudes...

L- És impossible que aquest amor se'm passi mai. Tu te n'aniràs.

M- Impossible...

L- Un dia em deixaràs...

M- Em moro si penso que això es podrà acabar.

L- Un dia morirem.

M- Això és insuportable.

L- T'estimo d'una manera insuportable.

M- Et desitjo d'una manera insuportable.

L- No em deixis mai.

M- No et moris mai.

L- Estimada meva.

M- *Cariño* meu.

L- Amor meu.

M- Vida meva.

L- Et trobo a faltar.

M- Trobo a faltar el que teníem.

L- Trobo a faltar com ens estimàvem.

M- Ho trobo tot a faltar.

L- Quan ens vam perdre?

M surt de davant de la càmera, molt trista.

M- Si això havia de ser tant trist, tenies raó... és millor esperar.

L la mira. Juga amb la càmera posant les mans davant. Veu com se li multipliquen les mans.

L- Tinguem filles!

M- Sí! Multipliquem-nos!

L- Així segur que no morirem mai, enlloc.

M- Que s'assemblin a tu!

L- No! A tu!

M- Que tinguin el millor de les dues.

L- Les educarem amb amor!

M- Els hi donarem moltes oportunitats.

L- Seran dones lliures.

M- Filles, filles, filles!!

L- Filles, filles, filles!

Es posen davant la càmera.

Cuidar

M- Filles! Recolliu les coses que hem d'anar a la metgessa!

L- Filla, apaga la tele!

M- Vine, que et pentino!

L- Acaba't l'esmorçar!

M- Corre que fem tard al cole!

L- Fes els deures!

M- A dormir!

L- Què passa??

M- Has tingut un malson?

L- Vine al llit!

M- Vinga! T'has d'aixecar!

L- Fem tard!

M- Vesteix-te!

L- La samarreta de la Frozen està per rentar! No te la pots posar avui!

M- La tassa de la Sirenita està bruta!

L- Fes pipí abans de marxar!

M- Has fet caca?

L- Vols que t'ajudi a eixugar-te?

M- Tira de la cadena!

L- Renta't la cara!

M- Renta't les dents!

L- Jo mentre, poso la rentadora.

M- L'estenc!

L- La desestenc.

M- La planxo.

L- La plego!

M- La deso.

L- Me la poso.

M- La poso a la rentadora.

L- Frego els plats.

M- Els apilo a la eixugadora.

L- Els poso als armaris.

M- Els trec per parar taula.

L- Desparo taula.

M- Torno a fregar.

L- Escombreries, reciclatge.

M- Comprar pel dinar,

L- Berenar,

M- Sopar,

L- Esmorzar,

M- Tupper de demà.

L- Menjar especial per les filles.

M- La roba de les filles.

L- Xandalls,

M- Pijames,

L- Disfresses,

M- Roba,

L- Roba,

M- ROBA!

(Parlen a la vegada, fent moviments repetitius)

L- Roba que va a la rentadora, l'estenc, la desestenc, la planxo, la plego, la deso, me la poso, la poso a rentar.

M- Plats que cuino que he de fregar, els apilo a la eixugadora, els poso als armaris, els trec per parar taula, desparo taula, torno a fregar.

(Tornen a parlar una a una)

L- Netejar tota la casa.

M- Rentar-ho tot.

L- Banyar a les filles.

M- Dutxar-me jo!

(Fan els moviments a la vegada i parlen a la vegada un altre cop)

L- Cabell, ulls, nas, orelles, boca, coll, aixelles, mans, ungles.

M- Peus, cames, depilar-me, cul, cony, melic, pits, braços.

L- Braços, pits, melic, cony, cul, depilar-me, cames, peus.

M- Ungles, mans, aixelles, coll, boca, dents, orelles, nas, ulls, cabell.

(Repeteixen els moviments i van a fora del plafó)

L- I així un dia...

M- I un altre...

L- I un altre...

M surt de davant la càmera i mira a L

L- És la tortura de la repetició, ja està instal·lada de nou.

M- Això que dius, em sona que m'ho has dit abans.

L- Et sona perquè vivim en un bucle.

M- Aturem el bucle! Fer en bucle no és una bona opció!

L- Ho sento! Hem pres unes decisions que no ens deixen aturar el bucle. Ara, si volem temps, hem de robar-li a la gana, a la son o a les filles. FILLES!!!

M- Fem-ho! Ho necessitem. *(M arrenca a L de davant la càmera)*

L- Per fer què?

M- Per oblidar que no podem aturar el bucle!

L- I què vols fer?

M- No ho sé! Beure! Fumar! Drogar-nos!! Jugar al bingo!

L- Podem fer alguna cosa menys destructiva?

M- Llegir! Passejar! Fer-nos massatges! No! Mirem la tele! Mirem sèries!
Històries dels altres! Històries per no pensar amb nosaltres.

ENTRETENIMENT

M i L es posen davant de la càmera i miren la pantalla com si miressin la sèrie.

L- Capítol 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13. Primera temporada! Capítol 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, segona temporada!

M- Aprofito per fer-me les ungles, contestar el grup de mares de whatsapp, mentre es fa la verdura, mentre m'arreglo les ungles, mentre em depilo, mentre cuso, teixeixo...

L- Capítol 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13... última temporada! Capítol 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13...

L s'arrossega i gira la càmera.

L- Anem a dormir... necessito dormir... passem-nos la vida dormint...

M- No podem dormir...

L- Cinc minuts...

M- És molt poc temps... No val la pena.

L- Què dius! Cinc minuts de son donen per a molt. Posa l'alarma.

DORMIR

L enfoca la càmera a M que dorm.

L- En cinc minuts vius un univers de relats. Dónes la volta al món. Et cau una dent a terra. Alces la mirada i veus un lleó, magnífic. Vol abraçar-lo. El mires bé, ja no és un lleó, és el teu pare. Al seu darrere hi ha la teva cosina però no té la cara de la teva cosina, t'indica que vagis per un pont. El pont està molt elevat, com si passés per sobre de l'estratosfera. Es trenca, caus, caus, caus...

veus el riu cada vegada més a prop. Penses de quina manera podries salvar-te, sinó es el final, moriràs, sabràs la resposta! No! Tens un paracaigudes i no te'n recordaves. Vas a parar al mar. L'aigua està calenta. Al sortir una audiència d'indígenes d'un país d'un planeta extraterrestre et mira atònit. Se t'han esborrat melic i mugrons. Estàs despullada. Et baixen a un búnquer i sona l'alarma d'incendis. Tothom xiscla, tothom corre... No pots moure les cames... no pots fugir. Alarma. Alarma.

M es desperta i surt de davant de la càmera.

L- Em fascina la de coses que podem arribar a viure en somnis. Es veu que sempre somiem. Ho recordem o no. Però estem així cada nit, sense descans.

M- Morir serà com dormir... aquesta serà la teva resposta.

L- Dormir?

M- Dormir sense somiar.

L- Això és RES.

M- No hi ha res.

L- Llavors aquí tampoc fem res.

M- No. Estem arribant al final i tot el que hem fet no ha servit per res. Tenies raó.

M es desploma. L s'espanta de veure a la seva companya amb aquesta nova actitud.

L- No. No ho sabem... potser tu tenies raó... potser hi ha alguna cosa aquí que serveix per alguna cosa allà.

M- No hi ha res. No serveix per res.

L- No li donem més voltes! Parla'm! Parlem! Hola! Hola!!!

L es posa darrere de la càmera i enfoca a M.

PARLAR

M- Hola.

L- Hola. Què tal?

M- Bé i tu?

L- Bé, molt bé i tu?

M- No em puc queixar.

L- Sí... no ens podem queixar... però amb aquest temps! No es correspon a l'estació de l'any, oi?

M- No.

L- El món s'ha tornat boig.

M- Sí.

L- Què serà de nosaltres?

M- Res.

L- Ai... no sé on anirem a parar!

M- Jo tampoc.

L- M'alegro de veure't.

M- Jo també.

L- A veure quan anem a prendre un cafè.

M- A veure.

L- Sí? M'encantaria!

M- Ara tinc un matí molt complicat.

L- Ah, sí? Què has de fer?

M- He d'anar a la ferreteria de la cantonada.

L- Cantonada a dalt a la dreta o baixant a l'esquerra.

M- Baixant a l'esquerra.

L- Aquella la portava una família que el fill va fer un desfalc *tremendo* i la van haver de traspasar a uns russos?

M- Sí.

L- Jo aniria a la de pujant a la dreta.

M- No tenen tanta varietat.

L- Per què? Què vols comprar?

M- Una xorrada.

L- Quina?

M- Un cable i una politja.

L- Per què?

M- Per suïcidar-me!

L treu el cap per sobre de la càmera.

L- Com?

M- No, és broma, per fer l'estenedor del cel obert.

L- Ah! Ha, ha, ha! Què n'ets de graciosa! Compra un revestit amb plàstic que el metall o la corda fa malbé la roba.

M- Seguiré el teu consell. Fins aviat!!

L- Adéu, cuida't! Hola!

M- Hola! Què tal? Que vagi bé, adéu.

M s'apropa a la càmera i li fa dos petons.

L- Adéu, cuida't! Hola!

M- Hola! Què tal? Que vagi bé, adéu.

M s'apropa a la càmera i li fa dos petons.

L- Adéu, cuida't! Hola!

M- Hola! Què tal? Que vagi bé, adéu.

M s'apropa a la càmera i li fa dos petons.

L- Hola!

M- (*Apartant-se de la mirada de la càmera*) Prou! Quin avorriment! Quina manera de perdre el temps.

L- De què vols parlar? De les ganes que tens de suïcidar-te?

M- Hem fet i viscut moltes coses com per parlar d'aquestes xorrades. Podríem anar més a fons, amb la vida, amb els sentiments...

L- No es pot! Sempre hi ha algú a qui li pot ofendre la teva actitud, sempre hi ha algú que està pitjor i pots faltar molt al respecte si vas a fons... No pots parlar de familiars, ni de fills, ni d'amics, ni de parella, ni de feina, ni de política, ni de religió...

M- Mira! La que no volia normes!

L- No son les meves normes! Son les de la polleguera. Hem decidit continuar com ho feien abans. Hem decidit recordar. Doncs ara ens ho mengem.

M- És insuportable parlar d'aquestes mediocritats.

L- Doncs parlem a través dels altres.

M- Com?

L- Si parlem dels altres podem parlar del que vulguem!

CRITICAR.

L arrossega a M darrere de la càmera.

L- Mira-la!

M- Què li ha passat?

L- Què diu?

M- I com ha estat això?

L- Qui hi havia?

M- I què li va dir?

L- I com li va dir?

M- I com s'ho va prendre?

L- Amb qui ho va fer?

M- On estaven?

L- Quant va durar?

M- Què fort! Jo no ho faria mai això.

L- A mi si em passés una cosa així... No hauria fet el que van fer...

M- M'ho muntaria millor...

L- De fet... A mi no m'hauria passat això.

M- La gent fa unes coses!

L- Son unes mal educades!

M- Viuen com salvatges.

L- Com pot ser que no els hi faci vergonya?!

M- Quina sort tenim que no ens passen aquestes coses.

L- Tot passa per alguna cosa... si ha anat així, és que havia d'anar així...

M- (*Surt de davant la càmera*) Tu t'ho creus això?

L- Impossible! Han estat excuses.

M- No, no! De veritat: Tu t'ho creus això?

L- (*Surt de davant la càmera*) El què?

M- Tot passa per una cosa.

DECIDIR

L- Sí. Ha de ser així. Quan sapiguem què hi ha després, sabrem que tot el que fèiem aquí era per alguna cosa que passarà després. Segur. SEGUR.

M- I si ara em quedo asseguda esperant que passi el que hagi de passar, què passarà?

L- Potser haves de quedar-te asseguda per alguna cosa. Ja ho veuràs...

M- I si una persona es mor?

L- Si una persona es mor, què?

M- És perquè tot passa per alguna cosa?

L- No ho sé.

M- Dignes-li allà a una mare que ha perdut un fill que "tot passa per alguna cosa" què creus que et contestarà?

L- El millor que podria fer una mare que ha perdut un fill si li dic això, seria degollar-me perquè m'anés dessagnant a poc a poc en una mort lenta i dolorosa.

M- Estaria d'acord amb ella.

L- Ho direm així: "Tot passa per alguna cosa, que no sabem per què cony passa ni qui la va inventar".

M- Si ho dius així, t'ho accepto.

L- Per alguna cosa serà que m'ho acceptes...

M- Com?

L- Que aquesta conversa passa per alguna cosa que encara no sabem.

M- A veure, TOT no passa per alguna cosa.

L- Tot el que fem, diem i passi serà per alguna cosa que ens portarà a la resposta.

M- Si a mi em ve de gust dir "aigua", és per alguna cosa?

L- Aigua? Interessant... Segur que té un sentit... "gat"

M- A quin gat et refereixes?

L- A l'animal...

M- "Estovalles"

L- Cafè.

M- Persiana.

L- Serendipitat.

M- Rancúnia.

L- Ramificació.

M- Rudimentari.

L- Test.

M- Rosa.

L- Sequoia.

M- Mar.

L- Cirera.

M- Melindro.

L- Estany.

M- Pou.

L- Cadira.

M- Pèrit.

L- Bastida.

M- Brossa.

L- Foie.

M- *Cuajada*.

L- Quòniam.

M- Maduixa.

L- Tarannà.

M- Júlia.

L- Incongruència.

M- Malastrugança.

L- Palíndrom.

M- Devastador.

L- Pernoctar.

M- Maldestre.

L- Atzucac.

M- *Dolby Surround*.

L- Parcel·la.

M- Llaminadura.

L- Feréstega, esgrogueït, almoïna, outlet, anagrama, panxa, reciclatge, termita, puny, filosofia, faristol, pau, Daniel, Biel, hermafrodita, poesia, brossa, tendre/

M- No puc. No puc. Atura't!

L- Què?

M- Hi ha massa paraules. Massa coses per dir, massa coses per fer!

L- I què?

M- Quan esculls una, estàs desestimant totes les altres. Les estàs deixant soles, abandonades, oblidades, sense sentit. Si dic "foc" no estic dient "aire" o "cama" o "teula" o...

L- Però això és obvi.

M- Les vull totes, tot. Totes, aquí! Vull fer-ho tot! Tot l'espai ple de tot! Ho vull tot! Ho vull provar tot.

L- Això no és possible.

M- Doncs res.

L- Què?

M- És millor no dir ni fer res. Així no estem obligades a escollir. Que passi el que hagi de passar, va.

L- Però...

M- Shhh!!

SILENCI

L i M estan un minut en silenci. L es col·loca davant la càmera. Es cansa. Mira intensament a M.

L- Ei.

M- Merda! Ja l'has trencat.

L- Perdó!

M- Quant temps hem aconseguit estar sense fer res?

L- No hem estat sense fer res.

M- Què hem fet?

L- Hem fet un minut de silenci.

M- El silenci fa pudor de mort.

L- I un minut de silenci encara fa més pudor de mort.

M- Sí, és el que es fa quan mor algú important.

Habitant el buit

LA VIDA EN UN MINUT

L- T'imagines un grup de persones fent un minut de silenci només per tu? No... imagina't 100000 persones fent un minut de silenci. Són 1600 hores o 69 dies però enlloc d'anar seguides passen al mateix pla.

M- M'agrada més pensar que han estat 16 hores pensant en mi, em sembla més temps. 69 dies de no- res per mi.

L- No seria no- res. Hi caben moltes coses en un minut de silenci. Mira!

L corre a posar-se davant de la càmera.

L- Temps. L'olor de cafè o l'olor de pa. Quan poses un núvol de llet al te. Destapar una ampolla de cava. El timbre de casa. L'ascensor espatllat.

M es posa al costat de L.

M- El sabó en pastilla de casa els avis. Vent al sortir de la piscina. Beure aigua amb molta set. Aquell gol.

L- Dormir profundament. Acomiadar-se amb una abraçada.

M- El tren. L'avió. El cotxe. Aquell viatge, aquella tornada eterna.

L- Una dutxa calenta després de mullar-se per la pluja freda. Anar a dormir sabent que l'endemà no sonarà el despertador.

M- Aquella sorpresa súper forta. No poder reprimir ganes de plorar. Aquells segons abans de saber una notícia important que et canviarà la vida.

L- Un soroll espantós, estrident. Anar al dentista acollonit. Sortir a la pissarra. L'accident. La mascota.

M- Promeses que t'han fet. Aquell NO tan horrible. El cartell que indica l'arribada. Una foto de primera comunió.

L- Plorar d'emoció. Cridar a una manifestació.

M- Nit de Nadal, Nadal i St. Esteve... Cap d'any, Any nou i reis...

L- Enterraments religiosos.

M- Enterraments Laics...

L- Temps!

Petit silenci

M- Quan has dit vent al sortir de la piscina m'ha recordat els darrers dies d'estiu a l'apartament del meus avis.

L- Es que cada experiència que hem descrit durant aquest minut es pot desplegar en milers d'imatges i experiències que l'envolten. Si volguéssim narrar les experiències personals i sensacions que ens han provocat les imatges d'aquest minut podríem estar-nos hores... Hores o dies! Perquè les teves experiències es connectarien amb les meves que, a la vegada, tornarien a connectar amb les teves. Jo sempre sentia el vent al sortir de la piscina perquè estiuejava a un càmping de muntanya.

M- Jo només vaig anar una vegada de càmping i va caure un aiguat.

L- Jo el pitjor aiguat que recordo va ser una tarda d'agost al sortir del teatre.

L i M llegeixen un paper dels records del públic i el connecten amb les idees que els hi suggereixi. En un moment donat de la connexió d'idees diuen el següent:

M- A mi em va rrelliscar el cotxe i vaig tenir un accident.

L- El meu accident va ser amb la moto.

M- Vaig veure tota la meva vida en un minut.

L- Tot estava en aquell minut.

M- El temps funcionava diferent.

L- La velocitat i el temps estava alterada.

M- Un minut.

L- Aquest minut.

M i L se n'adonen que tot està a punt d'acabar-se.

EL QUE QUEDARÀ DE NOSALTRES

M- Què creus que diran de nosaltres quan ja no hi siguem?

L- Que ens troben a faltar? Que és molt difícil viure sense la nostra companyia?

M- Això no és dir res de nosaltres.

L- A veure... jo de tu diria que enyoro la teva olor...

M- Amb tot el que he fet seré recordada per una olor?

L- No... no sé... faran una festa per commemorar la teva alegria... què et sembla?

M- No! Jo voldria que la gent plorés i es desesperés sense mi! No vull una festa.

L- Ai! Prou! Em fa molt mal rollo tot això!

M- Sí. Haver de morir fa molt mal rollo.

L- No, morir no... si morim tindrem la resposta i ja veurem... em fa mal rollo el traspàs, el patiment.

M- Patiràs.

L- Per què?

M- Morir fa patir... és com néixer, també fa patir.

L- Jo no me'n recordo del patiment de néixer.

M- Però el vas viure.

L- Val doncs quan mori, si moro, i vagi a un altre lloc, no vull recordar el patiment de morir com ara no recordo el patiment de néixer.

M- Molt bé.

L- Tu també, suposo?

M- No, jo vull tenir una mort llarga, lenta, agònica, que no s'acabi mai.

L- Per què?

M- Vull marxar dient "Eh!! Marxo perquè jo vull marxar, no perquè em feu marxar amb tot per fer, eh? Marxo perquè ja he gastat totes les possibilitats d'aquesta existència" Marxo perquè ho decideixo JO.

L- Això és impossible. Mai les gastaràs totes. Hi ha tant per fer.

M- I hem fet tant poc. Hem estat tot el dia mirant el mòbil, desplaçant-nos amb l'avió, cotxe, tren, hem perdut hores infinites mirant pornografia! Enlloc d'estar fent les grans coses que podríem haver fet!

L- Coses immenses i meravelloses.

M- Ara tornaria enrere.

L- On?

M- Als 14.

L- Per què?

M- Perquè em moria per fer anys. Perquè quan em preguntaven: Quants anys tens? Deia "14 per fer 15".

L- "14 per fer 15"

M- Ho faria tot diferent.

L- Tot?

M- Tot.

L- Des del principi?

M- Sí.

TOT DIFERENT

M i L fan la següent escena jugant amb la càmera i repetint les posicions que han anat fent durant tota l'obra.

M- 1 setmana de vida

L- Felicitats!

M- Ja tinc un mes!

L- Felicitats! M- 6 mesos! L- Felicitats! M- 1 any! L- Felicitats! M- 1 any!

(Repetim el procés)

2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15

L- Felicitats, puesta de largo!

M- 16 anys.

L- Felicitats.

M- 17 anys.

L- Felicitats!

M- 18 anys!!

L- Missió acomplerta!!! Salt!

M- 20 anys!!

L- Felicitats ja tens 20 anys!! Salt!

M- 25 anys!

L- Felicitats! Mig segle! Salt!

M- 30 anys!

L- Felicitats! Benvinguda al 3! Salt!

M- 40 anys!

L- Felicitats! El millor moment! Salt!

M- 50 anys!

L- Felicitats! La meitat de la vida! Salt!

M- 60 anys!

L- Felicitats. Punt. Salt!

M- 65 anys!

L- Felicitats! Ja no hauràs de treballar! Ara només gaudir. Salt!

M- 70 anys!

L- Felicitats! Sí, dona! S'han de celebrar! Salt!

M- 80 anys!!!

L- Felicitats! Estàs estupenda! Salt!

M- 90 anys!

L- Felicitats! Ho tens tot fet!

M- No hi ha salt?

L- A partir d'aquí, no.

M- 91 anys.

L- Felicitats.

M- 92 anys.

L- Felicitats!

M- *(seguint el mateix patró)* 93 anys, 94,95, 96, 97, 98, 99...

Les dues- Ooooh!!! Ooooh!!!

L- Quina llàstima!!!

M- No ha arribat als 100!!

L- Mira que sempre deia que el seu somni era arribar als 100...

M- Bé, un altre cop serà...

L- Sí... Un altre cop serà.

M- Pobra.

L- Pobra... Al final s'ha mort.

M- Sí... Què son 99....? Res! Un respir...

L- Ai sí... no som res...

M- Res de res...

L- Anem estimada...

M- Sí, anem...

M i L surten de davant la càmera.

El sentit de tot plegat

M- Res de res. Ja tinc la meva resposta.

L- No ho saps segur... ara ho veurem quan jo tingui la meva. La meva li donarà sentit a la teva.

M- Quina merda.

L- Intentava consolar-te.

M- No em consola que res aquí tingui sentit.

L- I et consolaria que en tingués algun?

M- Em consolaria que haver fet les coses adequadament hagués servit d'alguna cosa.

L- Tu creu que ho hem fet adequadament? Hem anat com a pollastres sense cap.

Miren l'espai.

M- Deixem la polleguera així?

L- Sí... ja s'espavilaran les següents.

M- T'emportaries alguna cosa?

L- On?

M- On sigui que anem, si és que anem a algun lloc.

L- Si pogués emportar-me alguna cosa és que hi ha un després en el que tinc/

M- Que sí! Si fos possible, blablablà... què t'emportaries d'aquí?

L- D'aquí, on?

M- D'aquí, aquí. Jo només veig un aquí.

L- A tu.

Somriuen. La llum està cada vegada menys intensa. Es preparen per marxar.

M- Se'n ha oblidat cantar i ballar.

L- Se'ns han oblidat moltes coses.

M- Deixem-los-hi a les que vindran, les ganes de ballar.

L i M canten i ballen una cançó amb la càmera.

M- Bon viatge, companya.

L- Igualment, estimada.

Barcelona, 22 d'octubre de 2016

Modificació 1: Barcelona 12 de febrer de 2018

Modificació 2: Madrid, 11 de març de 2019

Modificació 3: Barcelona, 20 de març de 2019

Versió definitiva: Milano, 22 de març de 2019.

Versió coffe: 16 d'abril de 2019. :)

Barcelona, 2 de setembre de 2019